

Anyaeág! – NŐComment!

E hasábokon már annyi rosszat leírtam a magyar televíziózásról, most – legalább bevezetés gyanánt – álljon itt pár elismerő szó, még hozzá a tematikus csatornákról. Ezek ugyanis jó esetben valósággal képesek a nézői (rész)érdeklődést szolgálatszerűen kielégíteni: ismeretterjesztő dokumentumfilmekkel, sporttal, főzőcskézéssel vagy barkácsolással. Ebből a változatos nemből különösen az életmódcsatornák érdemelnek figyelmet, hiszen azok Rilke *Archaikus Apolló-torzójához* hasonlóan a „Változtasd meg élted!” eszményállító üzenetét sugallják – ha mégoly kiskereskedelmi kiszereelésben is. Például és kiválólag a kábelkínálat egyik legjobbjá, a főleg importműsorokat sugárzó Spektrum Home, amely amatőr, sőt félprofi lakberendezőket, szenvedelmes kertészeket és lakásfelújítókat, valamint őstermelő biofarmereket nevel a nézőkből, vagy legalábbis felkelti bennünk a talán soha be nem teljesülő, de még így is nemesítő hatású vágyat: némi stílust és tudatosságot plántálni a létezésünkbe.

Legalábbis ilyen volt tavalyig a Spektrum Home, ám akkor az illetékesek ambíciózusan, de dórén neki láttak a csatornaprofil átformálásának. A hétfégi estéken már jószerint minden csatornát megjárt filmek bukkantak fel a műsorrendben, s itt kötött ki D. Tóth Kriszta autós interjúsorozata, az eredetileg netes *Elviszlek magammal* is, éppenséggel

nem a profiltisztítás jegyében. Azután, amint az várható volt, egykettőre megérkeztek a képernyőre a saját gyártású műsorok is, váltig imponáló vállalkozó szellemről tanúskodva, hozzávetőleg a FEM3 regiszterét megcélozva.

Ennek az új irányynak, vagy ha úgy tetszik, műsorpolitikának reménydús reprezentánsa a *NŐComment!* című műsor, amelyet köztereken is széltében hirdet a büszke csatorna. Műsor – és állatorvosi ló ez a produkció, amelyet jószerint bármely vonatkozásban vizsgálunk is, a hazai kereskedelmi televíziózás hagyományainak legrosszabb rutinmegoldásaira, megrögzött beidegződéseire és vásott fantáziátlanságára ismerhetünk rá benne.

Kezdjük a műfajjal, a honi bulvártévézést hosszú évek, sőt szinte évtizedek óta meg-megkísértő „női Heti hetes” zsánerével! Ennek legelső, gyors és totális kudarcú példája, emlékeim szerint, Jakupcsek Gabriella TV2-s *Vitriolja* volt még az ezredfordulón, míg a legutóbbi a közéletibb irányú *NEM gyenge* a Hír TV-n. Az ilyen életre-halálra „csajos” műsorok közös jellemzője, hogy az ivari jelleget valamely megmagyarázhatatlan okból olyanmilyre kihangsúlyozzák és körülhatárolják, ami „férfi”-műsor esetében elképzelhetetlen lenne. Mert amíg néhány férfi eszmecseréje egy stúdióban a sajtóklubtól a heti NB I.-es összefoglalóig szinte bármi le-

het, addig ugyanez nőikkel csakis úgynevezett „női műsort” jelenthet. A főcímekben ilyenkor mintegy ráhangolás gyanánt már repkednek is a retikülök meg a rúzsok, vagy épp látjuk a sminkszobát is, ami férfiak esetében vajmi ritka műsorindító szegmens.

Nos, a programszerűen „őszinte, merész és szabadszájú” (mellesleg büszkén rossz címválasztású) *NÓComment!* újabb kísérlet az „ültessünk össze vagány csajokat, és abból majd biztos rém szórakoztató műsor fog kisülni” tárgykerében. S mivel az ilyen produkciók legnagyobb és egyszermind legkényelmesebb fétise a spontaneitás, a műsor a megíratlanság jegyében fogant. Vagyis a – szigorúan politikamentes! – témairányok szétfecsegése nem negatív kockázatként, hanem épp ellenkezőleg: elvárásként jelenik meg. Dacára annak, hogy kismilliószor bebizonyosodott már, hogy a nekifutás nélküli szellemesség meg a szavakész könnyedség olyan ritka készség, amelyet alapértelmezett adottságnak tekinteni a tényekkel való makacs szembeszegülés. Hiába, a műsorkészítési folyamatban az írókon és a próbákon a legkézenfekvőbb spórolni, így aztán kontroll nélkül képernyőre kerülhetnek az olyan iránytalan tízpercek, mint például az az agyonnevetett, habár szellemtelen és összevissza műsor-szegmens, amelyben öt színész nő a legkülönbözőbb hétköznapi és szakmai babonáiról adott számot: olykor az érthetlenségig kusza, egymásra kiabált és bornírt mondatokkal. (Hogy ez a téma mellesleg fájdalmas bizonyosága a ránk köszöntött új közép-kornak, azt most csak így, zárójel-
lek között említsük.)

A műsorvezető Ábel Anita. Alighanem ezzel a közléssel kellett volna kezdenünk, hogy a műsor állatorvosiló-jellegét már az első pillanatban megkérdőjelezhetetlené tegyük. Merthogy alkalmasint keresve sem találhatnánk napjainkban olyan „tévés személyiséget”, aki ennyire eklatánsan, mondhatni, korjellemező módon jelképezhetné számunkra a magyar bulvártévész fantázia- és kockázatkerülő gyakorlatát, mint éppen Ábel Anita. A hajdani bájos gyerekszínész az ezredforduló után az RTL Klubnál vált a reggeli műsorok hajnalcsillagává, s azóta bérelt helye van a képernyőn, hol költséghatékonyabb kiszerezésű Liptai Claudia-pótlék gyanánt, hol meg a saját jogán. Jóllehet a nem alábecsülendő, de azért nem is abszolutizálható jelentőségű kamerarutinon túl Ábel igazából sohasem bizonyított érdemi tévés erényeket. Csípős humora inkább csak csípős, mint humor, a világból szinte kizárólag saját maga érdeklí, és sohasem mond vagy kérdez semmi fontosat vagy meglepőt. Csakhogy benne van a neve és a telefonszáma a legkülönfélébb csatornamuftik mobiljában, s ez a tény meg a harsányan és kiszámíthatóan érdektelen (a tévés fogalomzavar szerint: rutinos) műsorvezetői teljesítmény a jelek szerint még sokáig megkerülhetetlen jelenséggé teszi a színésznőként ehhez képest már réges-rég észszerűen beárazott Ábelt.

Most a *NÓComment!* adásait is úgy vezeti, hogy abból legfeljebb csak róla derülnek ki újabb és újabb dolgok – a közérdeklődésre csak igen mérsékelt alappal számot tarthatva. A június 23-i műsorban például kipakolta elénk a retiküljéből mindazokat a szerencsehozó csecsebecsé-

ket (egyebek közt két Szűz Máriát), amelyek a világban való mindennapi boldogulását támogatják. „Nekem ez egy nagyon fontos pillanat az életemben – jelentette ki Ábel még a tavaly novemberi első adásban –, olyan, mint az első szerelem”, s ennek szellemében műsorvezetői modorát és az egész műsort a csinált infantilizmus uralja. Így aztán az „Atyaég! Az anyám bepasizott” (figyelik ezt a fiatalos hangütést?) fölvetésétől a „trotytos (avagy trutyis) pizsiig” sok mindenféle bölcsességérlelő téma szóba került a műsorban, amelyben az Ábel körül vetésforgóban cserélődő asztaltársak közül talán csak Falusi Mariann és egyszer-egyszer Kovács Patrícia volt képes igazándiból megfelelni annak a (minden jel szerint csupán a nézőben felmerülő) igénynek, hogy a megszólalásai érdemiek és frappánsak legyenek. No meg Hajós András, a visszatérő férfitárs, aki még azzal együtt is rendre üdítő színfoltnak bizonyul, hogy az önfroclizást itt is szinte mindig túlhajtja: ha önbizalomhiányának akár csak a tizede őszinte lenne, alighanem már az első néhány kép-

ernyős bukása után kikéredzkedett volna a kereskedelmi televíziózás világából.

Könnyű és hálás feladat lenne nagyobb csokrot kötni a *NŐComment!* első két évadának csacskaságaiból, vagy éppen kielemezni a mindig fegyelmezett és szép, de rendíthetetlenül érdektelen Dobó Kata meg a saját színésznői státuszát és nagy hírű szüleit majd minden megszólalásába gondosan beleszövő Balázsovits Edit stúdiószemélyiségét, ám ez éppoly fölösleges szószaporítás lenne, mint maga a műsor. Amely jelenleg vasárnaponként valósággal szétrobbantja a Spektrum Home adásrendjét: az életmódcsatorna üzenetét legfeljebb olyan közlésekkel gazdagítva, hogy a férfiak mind nagy gyerekek, a környezettudatosság pedig jó dolog. Import kertápoló és álomházépítő programok között egy darab profin kisminkelt, körültekintően bevilágított és zenekarral kísért, mégis megszépíthetetlen magyar tévés valóság.

Spektrum Home, június 23.